

Dosar de prezentare

Sala Horia Lovinescu

Prima reprezentație: 2 aprilie 2017

OPT FEMEI

de **Robert Thomas**

Traducerea: **Ioana Ștef**

Distribuția

(în ordinea indicată de autor):

Gaby (mama) - **Cristina Stoica Ivanciuc**

Mamy (bunica) – **Victoria Cociaș**

Suzon (fiica) - **Diana Roman**

Catherine (sora lui Suzon) - **Marina Palii**

Augustine (mătușa, sora lui Gaby) - **Ioana Calotă**

Madame Chanel (bucătăreasa) - **Anca Bejenaru**

Louise (menajera) - **Raluca Jugănaru Grosu**

Pierrette (o vizitatoare neașteptată) - **Laura Anghel**

Regia: **Andreas Merz - Raykov**

Scenografia: **Alexandra Mâzgăreanu**

Asistența de regie: **Alma Andreescu**

Muzica originală: **Tibor Cári**

Mișcarea scenică: **Roxana Colceag**

Light designul: **Alexandru Mâzgăreanu**

Versuri cântece: **Andrei Huțuleac**

Adaptarea scenică:

Ekaterina Raykova – Merz și Corina Bernic

Intermezzo-ul muzical din pauza spectacolului este interpretat live de muzicienii:

Pian - **Tibor Cári**, Vioară - **Raul Stănulescu**,

Violoncel - **Anca Vartolomei**, Acordeon - **Iulian Găitan**

Durata: **2 h 15 min** (cu pauză)

Producție a Teatrului *Nottara*

SINOPSIS:

În preajma Crăciunului membrele unei familii înstărite se pomenesc izolate, în conacul lor de reședință. Sărbătorile, însă, nu se pot numi fericite: adică singurul bărbat din casă, capul familiei, este găsit mort în pat cu un cuțit înfipt în spate. Cablul telefonic e tăiat, mașina nu mai pornește, poarta către lumea exterioară nu se mai descuie, iar afară e viscol. Numai doamnele prezente în casă ar putea fi făptașele. Niciuna dintre ele nu are un alibi, toate au un mobil pentru comiterea crimei și fiecare are câte ceva de ascuns. De-a lungul acțiunii grotești, cele opt femei se încurcă din ce în ce mai mult în plasa deasă de minciuni și secrete.

EXTRASE DIN TEXT:

Gaby: Măcar una să fie mulțumită cu viața ei...

Augustine: Țsta a fost cumva un apropo la mine?

Gaby: O, Doamne! Mă bucur doar că fata mea este fericită, atâta tot.

Augustine: Aha, atâta tot deci?

Mamy: Fetelor, nu începeți iar!

Augustine: Nu. Nu. Stai, stai. Vrei cumva să spui că aș fi invidioasă?

Mamy: Nu ne merge rău. Gaby a fost așa de bună, ne-a primit în casa ei, ei trebuie să îi mulțumim...

Augustine: Ei nu trebuie să îi mulțumim pentru nimic! Susanne... Tatălui tău trebuie să îi fim recunoscătoare pentru că numai el știe să ne prețuiască. Doar lui Marcel trebuie să îi mulțumim!

Augustine: Credeți că o mai fi în casă criminalul?

(Opt femei, Actul 1, Scena 2)

!

Mamy: Șșș! Ascultați! La etaj mișcă ceva...

Chanel: E numa' vântul.

Catherine: Ce să facem atunci, dacă nu putem suna la poliție?

Gaby: Plec chiar acum cu mașina.

Susanne: Nu, mamă. În situația ta nu ar fi deloc înțelept.

Gaby: Louise, paltonul meu!

Louise: Madame, câinii!

Gaby: Ce-i cu câinii?

Louise: Nu au lătrat deloc astă noapte.

Augustine: Da, și ce dacă nu au lătrat?

Louise: Ei ar fi lătrat dacă...

Gaby: Dacă ce?

Susanne: Vreți să spuneți dacă ar fi intrat cineva străin în casă?

Louise: Da.

Augustine: Păi dacă nimeni nu a venit de afară... atunci asta înseamnă că...

(Opt femei, Actul 1, Scena 5)

Gaby: Dar mamă, e imposibil. Te rog, ce-i asta? Cine ar fi putut face așa ceva? Tu nu ieși niciodată din cameră.

Augustine: Nu spune nimic! Se furișează în fiecare noapte pe aici. Aud cum scârțâie podeaua.

Louise: Dumneavoastră nu dormiți chiar niciodată?

Augustine: Niciodată!... Ascult! Trag cu urechea cât e noaptea de lungă! Și dacă nu ar fi copiii aici, v-aș spune eu câte mi-a fost dat să aud.

Gaby: Vai, sărmana mea Augustine...

Augustine: Aha! Las' că știu eu! Tu ai furat acțiunile mamei! Tu, mincinoaso! Unde le-ai ascuns? Dă-le înapoi! Dă-mi-le înapoi.

(Opt femei, Actul 1, Scena 7)

Pierrette: Marcel m-a iubit foarte mult. A suferit din cauză că mi-ați interzis să mai calc în această casă.

Gaby: Eu v-am interzis asta?

Pierrette: Da, dumneavoastră.

Gaby: Ei, na, iar acum sunteți chiar în această casă.

Pierrette: Moartea fratelui meu îmi ia tot ce îmi mai rămăsese. Acum sunt mai singură ca niciodată... Pe când dumneavoastră... pentru dumneavoastră așa ceva înseamnă independență, libertate, bani, nu-i așa?

Gaby: Mă învinuiți cumva de crimă?

Pierrette: De ce nu? Vă voi considera pe toate suspecte – din principiu.

(Opt femei, Actul 1, Scena 8)

Susanne: Nu există altă variantă. Criminalul trebuie să fi fost printre noi. N-are cum să nu fi fost una dintre voi șapte.

Catherine: Ia spune, inspector Susanne, n-ai uitat oare pe cineva?

Susanne: Pe cine?

Catherine: Pe tine. Ne-ai chestionat pe fiecare dintre noi ce-a făcut astă noapte – numai ce-ai făcut tu nu știm.

Chanel: Catherine, nu vorbi prostii! Sora ta a ajuns aici abia azi dimineață.

Catherine: Greșit!

Gaby: Cum adică greșit? Am văzut-o cu ochii mei cum a coborât din tren.

Catherine: Susanne a fost aseară aici în casă. Am văzut-o eu!

(Opt femei, Actul 1, Scena 10)

Argumentul regizorului:

„Comedia polițistă *Opt Femei* a autorului și regizorului francez Robert Thomas urmează structura clasică a romanelor polițiste în stilul Agathe Christie și a lui Edgar Wallace. Cineva a murit de o moarte nenaturală, iar singura posibilitate a celor prezenți, pentru a putea evita o soartă similară, este să descopere singuri făptașul înainte ca ucigașul să poată lovi din nou. Un singur lucru e cert: făptașul se află printre ele. Fiecare dintre femeile ar fi putut comite crima, și totuși, aici e vorba de mai mult decât de elucidarea infracțiunii.

Piesa ilustrează o sociogramă a unei familii burgheze din Franța anilor '50: bărbatului care muncește din greu îi revine responsabilitatea pentru bunăstarea materială a familiei și a angajaților, în timp ce femeilor din colivia de aur nu le mai rămâne nimic în afara conflictelor mai mici și mai mari pe care le creează în jurul lor. Crima pare să accelereze și mai tare această situație: opt femei cu opt pasiuni, opt presupuneri, frustrări și răni sufletești se aruncă una la gâtul alteia.

Cele *Opt Femei* ale lui Robert Thomas sunt paraziți și lipitori, care ar putea să ducă la capătul puterilor orice bărbat. Sunt totuși și singurele scânteie de viață într-o lume înțepenită din cauza convențiilor, o lume despre care ele se plâng cu patos, dar de al cărei sprijin nu ar vrea să se lipsească. Emancipare da – dar să nu fie cumva în detrimentul confortului propriu.

În felul său unic, autorul reușește să îmbine elementele de thriller cu comedia și să suprapună momente serioase și înduioșătoare cu cele de farsă absurdă într-o singură poveste. „*Opt Femei*“ arată publicului o perspectivă adâncă asupra personajelor piesei, asupra speranțelor și a năzuințelor lor, în care și noi ne oglindim și ne putem regăsi – înainte să fim invitați în clipa următoare, să râdem pe seama propriilor noastre defecte.”

Andreas Merz-Raykov

Argumentul scenografei:

„Conceptul vizual al spectacolului *Opt femei* propune o abordare atipică. Un melanj între realism și ludic. Ilustrat într-o gamă cromatică complementară, în care tonurile de roșu și roz semnaleză nebunia, pasiunea și feminitatea în opoziție cu nuanțele de verde, atribuite sobrietății masculine.

Decorul conturat în linii subtile de eleganță și tradiționalism, reflectă imaginea singurului bărbat invadat de patosul a opt femei, ce dansează printre propriile lor secrete. Costumele au rolul de a sublinia compoziția dinamică și de a ilustra povestea fiecărui personaj.”

Alexandra Mâzgăreanu

Argumentul coregrafei:

„Câteva gânduri despre munca mea... las mai bine să vorbească în rândurile următoare textul lui Mircea Cărtărescu: *Nu mai am mult. În câteva zile termin și apoi voi lăsa teancul ăsta de pagini pe masă. Poate să citească oricine, poate să-și închipuie oricine, orice. Poate să găsească orice motivație, orice interpretare acestui text, acestei texturi, acestei textile...*”

Roxana Colceag

REPERE BIOGRAFICE

Autorul

Robert Thomas (1927 - 1989) a fost dramaturg, actor și regizor francez de film. A fost cucerit de teatru de la vârsta de 14 ani. La 18 ani, pretindea că ar fi citit toate piesele publicate în limba franceză, începând de la 1900.

Ca scriitor, aproape de la început, a fost fascinat de un gen special, la a cărui inventare în teatru a contribuit în mod esențial: comedia polițistă sau *comedy thriller*-ul, creând mai multe piese de acest tip, între care *Opt femei* este un exemplu clasic. În 1960, Thomas a dat lovitura cu *Capcană pentru un bărbat singur*, un text misterios, plin de crime și umor, care a fost un succes în Paris. Alfred Hitchcock a cumpărat drepturile și piesa l-a consacrat pe Thomas ca scriitor de drame polițiste psihologice, cu un gust distinct, specific franțuzesc pentru comic și întorsături de situații. În anul următor a doua montare, cea cu *Opt femei* a avut un și mai mare succes, câștigând Premiul „Hachette du Quai des Orfèvres - Cea mai bună piesă a anului 1961.

Thomas a continuat să scrie și alte piese, printre care: *A doua împușcătură* (1965), *Asociația asasinilor* (1965), *Freddy* (1969), *Un prieten neprevăzut* (1969, în stilul Agathe Christie), *Joc dublu* (1970), *Găina cu ouăle de aur* (1973), *Camera mandarinului* (1974), *Bastarzii* (1979), *Prințesa Baraka* (1995). El rămâne, însă, faimos pentru *Opt femei* întrucât textul a fost transformat într-un film muzical, de François Ozon, în 2002, avînd în distribuție staruri de primă mărime ale cinematografului francez: Catherine Deneuve, Danielle Darieux, Fanny Ardant și Emmanuelle Béart.

Pieseile lui Thomas nu au prea fost apreciate de criticii și intelectualii francezi. Dar publicului îi iubea și îi aplauda creațiile elegante și bine construite. Ele se deosebesc de alte piese prin juxtapunerea specifică între tensiune și râs.

Regizorul

Andreas Merz-Raykov a pornit temeinic pe calea teatrului, studiind în două țări. În Germania, la Academia de Teatru din Bavaria și la Universitatea *Ludwig Maximilian* din München a studiat dramaturgia. În Austria, la Universitatea *Mozarteum*, din Salzburg, a învățat cum să pui în scenă piesele (eventual scrise chiar de tine), studiind regia.

După absolvire, a ales să lucreze în cosmopolita capitală a Bavariei, la „Bayerisches Staatsschauspiel”, Teatrul Bavarez din München. În 2008 s-a lăsat atras de perspectiva de a lucra alături de un nonconformist al teatrului: Frank Castorf, director artistic la Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz. Așa că s-a mutat la Berlin, unde a semnat câteva producții la Teatrul Popular din inima capitalei germane.

În stagiunea 2012/13, Merz a acceptat provocarea de a colabora cu „Heimathafen Neukölln”, un teatru ce funcționează într-un cartier berlinez, considerat a fi unul din cele mai problematice din întreaga Germanie. Programul artistic al teatrului este centrat tocmai pe istoria complexă și dezvoltarea cartierului. Pentru acest teatru, Merz a făcut adaptarea celebrei nuvele publicate de Kafka în 1915, *Metamorfoza*.

Identificând potențialul tânărului regizor ce lucra sub conducerea sa, Castorf l-a recomandat în 2012 pentru bursa Academiei Germane de Arte, ce consta într-o rezidență la Villa Serpentara, Olevano Romano, la Roma.

În 2013, în cadrul Anului Cultural German în Rusia, Teatrul Academic de Tineret *Kiselev* din Saratov l-a invitat pe Andreas să monteze piesa *Sfânta Ioana a abatoarelor*, scrisă de Bertolt Brecht în 1959. Acesta a devenit un moment important nu doar în viața artistică a regizorului german, pentru că aici a cunoscut-o pe soția sa, traducătoarea Ekaterina Raykova-Merz, cu care colaborează de atunci pentru proiecte la diverse teatre din Rusia.

Spectacolul semnat de Andreas pe Scena Molot a Teatrului Academic din Perm, *Cel care spune da, cel care spune nu*, pe baza textului din 1930 scris de Bertolt Brecht, a fost nominalizat la premiul pentru „Cea mai bună producție de mici dimensiuni”, la prestigiosul premiu național rus „Masca de Aur” 2015. Andreas a primit și el o nominalizare pentru regia spectacolului.

În anul următor juriul Premiului „Masca de Aur” l-a nominalizat din nou la premiul de regie, alături și de nominalizarea producției realizate de Andreas Merz, în orasul Serov: *Un tramvai numit dorință*, de această dată la categoria „Producție de mari dimensiuni,,.

În orice oraș ar lucra, regizorul este interesat de mediul cultural și social, de istoria personală a actorilor și de a descoperi sensurile din text care au semnificație în acel context.

Scopul lui este să pună în valoare calitățile personale ale actorilor și să le dea pregnanță pe scenă, dezvoltând relaționări profunde între actor și rol. Pentru Andreas, textul teatral nu este doar o formă care trebuie să fie umplută cu ceva, ci este în primul rând regula jocului și fundamentul pentru un dialog socio-politic cu ansamblul.

Scenografia

Alexandra Mâzgăreanu își împarte creativitatea și energia între scenografie, modă și ilustrație de carte. Prima a fost pasiunea ei pentru desen și pictură, cea care a determinat-o să urmeze cursurile Liceului de Arte plastice *Nicolae Tonitza* din București.

Întrebată într-un interviu ce a determinat-o să aleagă artele vizuale, a răspuns: *Ele au reprezentat dintotdeauna o atracție pentru mine. Culori, forme, texturi, obiecte, înțelesuri și experiențe vizuale noi sunt mijloace prin care am descoperit și descopăr lumea din jurul meu încă de când eram mică. Așa că totul a venit de la sine.*

Apoi a urmat pasiunea pentru modă, care s-a concretizat, în 2009, în absolvirea Facultății de Arte decorative și design vestimentar din cadrul Universității Naționale de Arte și colaborarea în numeroase proiecte, în care a creat conceptul grafic și designul.

A lucrat cu mult suflet la ilustrarea unor cărți de povești, în linii lungi și subțiri, în culori pastelate, dar și la volumul *Carol I - primul și cel mai mare rege al românilor* de Adrian Cioroianu și Andrei Radu, apărut la Editura Curtea Veche.

Pasiunea sa pentru teatru s-a concretizat la scurt timp după încheierea studiilor. Din 2011 a început să ia parte din procesul de nașterea a unui spectacol în calitate de scenograf, descoperind poezia acestei arte, *ce se desprinde din carte și devine omenească*, după cum o definea Federico Garcia Lorca.

De atunci încoace a semnat costumele a șapte producții teatrale, montări ale unor titluri importante ale dramaturgiei universale *Cabina artistelor* de Arnost Goldflam (la Sala ARCUB - 2011), *O noapte furtunoasă* de Ion Luca Caragiale (la Teatrul Nottara- 2012), *A douăsprezecea noapte* de William Shakespeare (la Teatrul Regina Maria din Oradea - 2013), *Fazanul* de Georges Feydeau (la Teatrul Nottara - 2015), *Crima din strada Lourcine* de Eugene Labiche (la Teatrul) Clasic *Ioan Slavici* din Arad - 2016), *Job interview* de Petr Zelenka (la Teatrul Toma Caragiu din Ploiești - 2016). *Opt femei* de Robert Thomas este cea mai recentă producție, pentru care, în premieră semnează nu doar costumele ci și decorul.

Coregrafa

Roxana Colceag, balerină și coregrafă, este absolventă a Liceului de Coregrafie din București și a Secției de coregrafie, din cadrul Facultății de Teatru a Academiei de Teatru și Film. A obținut Diploma de licență cu Specialitatea Maestru coregraf, iar ulterior titlul de Doctor în istoria teatrului. În perioada 1982 – 1990 a fost prim-solistă a Companiei de balet a Operei Române și a interpretat rolurile principale din baletele: *Coppelia*, *Lacul lebedelor*, *Frumoasa din pădurea adormită*, *Precauțiuni inutile*, *Don Quijote*, *Floarea de piatră*, *Visul unei nopți de vară*, *Simfonia spaniolă*, *Chopiniana*, *Anotimpuri*, *Nunta însângerată*, *Gura lumii*. A colaborat cu maeștri de balet și coregrafi cunoscuți: Oleg Danovski, Vasile Marcu, Raul Erceanu, Mihaela Atanasiu, Ion Tugearu, Alexa Mezincescu, Magdalena Popa, Cristina Hamel. A participat la concursurile internaționale de balet de la Varna și Moscova, la festivalurile internaționale de teatru de la Liverpool, Bratislava și Budapesta și participat la turnee în Anglia, Austria, Bulgaria, Belgia, Coreea, China, Grecia, Germania, Italia, fosta Jugoslavie, U.R.S.S, S.U.A., Venezuela, Egipt, Suedia.

După încheierea activității de balerină, Roxana Colceag a optat să-și continue cariera în pedagogie și coregrafie, declarând că se regăsește cu aceeași pasiune în aceste două direcții complementare, dansul și teatrul. Astfel, din 1995 este lector universitar la UNATC, unde predă expresie corporală și inițierea în coregrafie viitorilor actori, păpușari și regizori.

În calitate de coregraf, a montat numeroase spectacole pe scena Operei Naționale București, dintre care amintim: *Micul coșar*, *Povestea lui Peter Pan*, *Inimă de copil*, *Hänsel și Gretel*, *Faust*, *Motanul încălțat*. A lucrat, deasemenea, alături de regizori importanți pe scenele mai multor teatre bucureștene: Teatrul *Ion Creangă* (*Vrăjitorul din Oz*, *Ivan Turbincă*, *Mușchetarii măgăriei sale*, *Turandot*, *Cenușăreasa*, *Albă ca zăpada*, *Emil și detectivii*, *Privighetorile*, *Furtuna*, *Regele cerb*, *Dragonul*); Teatrul Mic (*Astă-seară stau acasă* de Toni Grecu, regia Silviu Purcărete, *O zi din viața lui Nicolae Ceaușescu* de Denis Dinulescu, regia Al.Tocilescu); Teatrul *Nottara* (*Păguboșii*, musical de L. Profeta și E. Rotaru după Miron Radu Paraschivescu, regia Gelu Colceag, *Cazul Gavrilescu* de M. Eliade, regia Gelu Colceag, *Moștenirea lui Cadâr*, regia Tania Filip, *Ritmul*, regia Diana Lupescu, *D-ale Bucureștilor*, regia Diana Lupescu, *Electra*, regia Claudiu Goga, *Retro* de A. Galin, regia Tudor Țepeneag); Studioul *Cassandra* (*Asta-i ciudat* de M. R. Parachivescu, regia Gelu Colceag; *Cadrilul* de A. Mirea, regia Ion Cojar, *Tartuffe* de Molière, regia Laurian Oniga, *Bertoldo la curte*, regia Cristian Popescu, *Duete shakespeareane*, regia Roxana Colceag), Teatrul *Bulandra* (*Porunca a șaptea* de Dario Fo, regia Gelu Colceag, *Victor sau copiii la putere* de Roger Vitrac, *Tango* de Slavomir Mrozek, regia Gelu Colceag, *Mamouret*, regia Dinu Cernescu); Teatrul Țăndărică (*Aventurile lui Gulliver*, adaptarea și regia Liviu Berehoi), Teatrul de Comedie (*Lysistrata* de Aristofan, regia Grigore Gonța, *Căsătorie în stil venețian* de

C.Goldoni, regia Alice Barb, *A douăsprezecea noapte* de W. Shakespeare regia Gelu Colceag, *Chirița of Bârzoieni* după V. Alecsandri, regia Iarina Demian, *Ce formidabilă harababură* de E. Ionesco, regia Gelu Colceag); Teatrul Național (*Filoctet* de Sofocle, regia Andreea Vulpe, *Satana cel bun și drept* de Tudor Popescu, regia Puiu Șerban, *Regele și cadavrul* de Vlad Zografi, regia Andreea Vulpe, *Cadavrul viu* de Tolstoi, regia Gelu Colceag; *Mofturi la Union* după Caragiale, regia Gelu Colceag, *Călătorii cu mătușa mea* de Graham Green, regia Peter Bokor; *Țăranul baron* de Ludvig Holberg, regia Lucian Giurchescu, *D'ale carnavalului* de Caragiale, regia Gelu Colceag, *Ultima oră* de M. Sebastian, regia Anca Ovanez, *Ultimul împărat* de Valentin Nicolau, regia Alice Barb, *Amanții însângerați* de Chikamatsu Monzaemon, regia Al.Tocilescu) etc.

În anul 1996, a participat la Lincoln Center din New York la premiera spectacolului *La țigănci* după Mircea Eliade. Mai multe dintre montările la care a colaborat au fost distinse cu premii. În 1997 *Cazul Gavrilesco* a obținut Premiul special al criticii, iar în 1998 Premiul Humorrer. În anul 2004, *A douăsprezecea noapte* a obținut Premiul pentru cel mai bun spectacol, la Festivalul de Comedie de la Galați iar *Amanții însângerați* - Premiul pentru cel mai bun spectacolul la Festivalul de teatru din Japonia. În 2006 spectacolul *Ce formidabilă harababură* a primit Marele premiu la Festivalul de Comedie din București.

Prezentarea actrițelor:

[Victoria Cocias](#) a absolvit, în 1980, I.A.T.C. I.L. Caragiale din București, la clasa profesorilor Beate Fredanov, Ion Caramitru și Sanda Manu. La începutul carierei sale a lucrat, cu talent și avânt tineresc, la Teatrul *Mihai Eminescu* din Botoșani, apoi la Teatrul Dramatic *Sică Alexandrescu* din Brașov. Cariera sa a câștigat în profunzime și diversitate odată cu angajarea la Teatrul *Nottara*, de care o leagă profesionalismul și pasiunea pentru teatru - o relație care, în prezent, împlinește 30 de ani. În această perioadă de timp, numeroși regizori de succes au descoperit în ea energia potrivită pentru proiectele lor. Dintre aceștia îi amintim pe: Alexandru Dabija, Petre Bokor, Mircea Cornișteanu, Ada Lupu, Radu Afrim, Radu Gabrea, Claudiu Goga, Vlad Massaci sau Horațiu Mălăele.

Rolurile sale au rămas pentru multă vreme în memoria publicului, în spectacole dintre cele mai variate, demonstrând calitatea sa de a se adapta oricărei cerințe pe scenă. Iată câteva dintre montările în care a jucat Victoria Cocias: *Taifun* de Tzao Yui, *Scapino* și *Burghezul gentilom* de Molière, *Puricele* de Georges Feydeau, *Revizorul* de Gogol, *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* de Edward Albee, *Două femei celebre* de M. Donald și R. David, *D'ale carnavalului* de I.L. Caragiale, *Cheek to cheek* de Jonas Gardell, *Prințul Negru* de I. Murdoch, *Scrisoare de dragoste* de Fernando Arrabal, *Special sânge* de Guy Foissy, *Antigona* de Sofocle și multe altele.

În prezent actrița mai poate fi văzută și în alte producții ale Teatrului Nottara: în *Poker Face*, de Petr Kolečko, în regia Adelei Bițică (unde partitura Janei îi pune la încercare îndrăzneala artistică), în *Ultimul Don Juan*, de Neil Simon, în regia regretatului Petre Bokor (în care actrița aduce zâmbetul pe buzele spectatorului cu rolul Jeanette Foster), în *Trei nopți cu Madox* de Matei Vișniec, în regia lui Mihai Lungeanu (în care o interpretează pe Clara), în *Familie de artiști* de Kado Kostzer și Alfredo Arias, în regia lui Alexander Hausvater (unde Marietta Finochietto îi pune în valoare calitățile de tragediană) și în *Provocări inocente (O poveste foarte simplă)* de Maria Lado, în regia lui Ljupcho Gyorgievski, unde joacă rolul iepei Surioara.

În anul 1992, [Cristina Stoica Ivanciuc](#) a absolvit Academia de Teatru și Film din București, secția actorie, la clasa profesorilor Olga Tudorache și Adrian Pinteau.

În facultate a interpretat numeroase roluri: Gittel – *Doi pe un balansoar* de William Gibson; Alison – *Privește înapoi cu mânie* de John Osborne; Elena Andreevna – *Unchiul Vanea* de A.P. Cehov; Irina – *Trei surori* de A.P. Cehov; Maria Sinești și Irina Ruscanu – *Jocul ielelor* de Camil Petrescu; Mița Baston – *D’ale Carnavalului* de I.L. Caragiale; Miranda – *Furtuna* de William Shakespeare; Kate – *Îmblânzirea scorpiei* de William Shakespeare; Julieta – *Romeo și Julieta* de William Shakespeare; Maria Stuart – *Maria Stuart* de Friedrich Schiller; Medeea – *Medeea* de Sofocle.

Din anul 1993, este actriță a Teatrului Nottara, unde a putut fi văzută în: *Arșița și viscolul* de Mihai Ispirescu, regia: Dominic Dembinski (1993); *Puricele în ureche* de Georges Feydeau, regia: Horațiu Mălăieles (1993); *Pygmalion* de George Bernard Shaw, regia: Dominic Dembinski (1995); *Doi tineri din Verona* de William Shakespeare, regia: Cătălin Naum (1996); *Prințul Negru* de Iris Murdoch, regia: Cornel Todea (1997); *Miresele căpitanului* de Larry Gelbart, regia: Petre Bokor (2002); *Doamna nevăzută* de Calderon de la Barca, regia: Alice Barb (2002); *Război și Pace* de Lev Tolstoi, regia: Petre Bokor (2003); *Sub zodia turnătorului* de Jean-Claude Carriere, regia: Octavian Greavu (2003) *Scandal la operă* de Ken Ludwig, regia: Petre Bokor (2005), *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht, regia: Diana Lupescu (2009), *Marina și Hoțul* de Valeria Monetti, regia: Laurențiu Calomfirescu (2012).

În rolurile interpretate, pe care le-a creat cu credință și adevăr, ea a reușit să transmită, printr-o mobilitate corporală și expresivitate și deosebită, printr-o rostire lipsită de ostentație și emfază, sentimente complexe, de iubire, pasiune sau tristețe, împreună cu un *fel de a fi* feminin și tandru.

Sub îndrumarea marilor maeștri, la Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale din București a învățat că meseria de actor se face fără măsură, când vine vorba de dăruire și implicare. A fost ucenica unor mari profesori de teatru, precum: Cătălin Naum, Mircea Albulescu, Sanda Manu, Ion Cojar, Gelu Colceag și Tania Filip și încă din timpul facultății a primit roluri pe care le-a construit pe sensibilitate și feminitatea sa ingenuă. S-a aventurat în piesele lui Mihail Sebastian ca Magda Miu în *Ultima oră* și Mona în *Steaua fără nume*; a fost Maria Sinești în *Jocul ielelor* de Camil Petrescu, Colombina în *Arlechino*; Popova în *Ursul* de A.P. Cehov; Ronette în musicalul *Little Shop of Horrors*, compus de Alan Menken pe textul lui Howard Ashman. Dar, subtilitatea jocului și tăria sufletească au pus-o față în față și cu personaje precum Alcesta, Lady Macbeth sau Hedving Ekdal.

Își lucrează rolurile cu grijă și dragoste, le dă viață lăsându-le să crească ele singure, să împrumute de la ea tot ce au nevoie, pentru a trăi intens și adevărat înaintea spectatorului. Pasiunea și imaginația cu care își concepe personajele au ajutat-o să fie distribuită în numeroase montări, de cele mai multe ori texte reper în lumea teatrului. De-a lungul timpului a fost: Polly Peachum în *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht și Anna Wyniarski în *Nu vorbiți cu actorii* de Tom Dudzick, ambele în regia Dianei Lupescu, Rosetta în *Leonce și Lena* de Georg Büchner, în regia lui Felix Alexa, Sorina în *Înșir-te mărgărite!* de Victor Eftimiu, în regia lui Alexandru Dabija, Lisa în *Cheek to Cheek*, un spectacol de Radu Afrim și Secretara în *Special sânge* de Guy Foissy, în regia lui Bogdan Hușanu.

În prezent, poate fi urmărită pe scena Teatrului Nottara în spectacolele: *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare (în rolul Hero), în *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu, sub coordonarea lui Dinu Cernescu (Miza), în *Vestul singuratic* (Girlean), în *Fazanul de Georges Feydeau*, în regia lui Alexandru Mâzgăreanu (Armandine), în *Călătoria* după scrierile lui Constantin Abăluță, în regia lui Gavriil Pinte (Prezicătoarea), în *Familie de artiști* de Kado Kostzer și Alfredo Arias, în regia lui Alexander Hausvater (Carmen), în *Efecte colaterale* de Alexandru Popa, regia: Vlad Zamfirescu (Diana), în *Provocări inocente/ O poveste foarte simplă* de Maria Lado, în regia lui Ljupcho Gyorgievski (Purcica) și în *Alcool* - un musical de Mihai Măniuțiu și Ada Milea, după versurile lui Ion Mureșan.

[Diana Roman](#) a absolvit Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale, Facultatea de Teatru, specializarea Arta Actorului.

În repertoriul Teatrului Nottara o puteți vedea în rolurile: Becca din *Un pic prea intim* de Rajiv Joseph, regia: Cristi Juncu (2013); Linda din *Aniversarea* de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, regia: Vlad Massaci (2013); Magy din *Fazanul* de Georges Feydeau, regia: Alexandru

Mâzgăreanu (2015), Vera din *Efecte colaterale* de Alexandru Popa, regia: Vlad Zamfirescu (2015), Daşa din *Provocări inocente / O poveste foarte simplă* de Maria Lado, regia: Ljupcho Gyorgievski (2016), O fată din *Somnambulism* de Iaroslava Pulinovici, regia: Alexandru Mâzgăreanu (2017).

Diana Roman are un chip care poate modela cu minunată ușurință cele mai felurite biografii, transformându-le în destine, și, în același timp, poate trece cu dezinvoltură de la masca superbă a reginei la grimasa mahalagioaicei, de la desenul unor caractere puternice, până la personificarea unor stări fundamentale, rămânându-și mereu fidelă sieși.

A demonstrat în trăirea oricărei situații scenice o energie vitală, convingând că nimic din ceea ce e omenesc nu-i e străin, împingând-o la paroxism comic, dar și dramatic, la paroxism în distanțarea și apropierea de rol, jocuri amețitoare ce fac ca spectacolele în care ea palpită să devină, așa cum își dorește un dramaturg al timpului nostru, o aventură, o vânătoare, descoperirea unui univers nebun...

Pe alte scene din țară și capitală, Diana Roman a interpretat: Maria Lukianovna în *Sinucigașul* de Nikolai Erdman, regia: Gelu Colceag, Teatrul Toma Caragiu, Ploiești (2015); Bianca în *Pisica Verde* de Elise Wilk, regia: Cristi Juncu, la Teatrul Metropolis (2013); Juliet Powell în *Central Park West* de Woody Allen, regia: Liviu Lucaci, Teatrul Toma Caragiu, Ploiești (2014); Alison în *Privește înapoi cu mânie* de John Osborne, regia: Vasile Nedelcu, UNATC (2013); Mira Halbe în *Hoți* de Dea Loher, regia: Radu Afrim, Teatrul Național I.L. Caragiale (2013); Katja în *Interviu* de Theo Van Gogh, regia: Bogdan Dumitrescu, Godot Cafe-Teatru (2013); Minodora în *Baltagul*, dramatizare, regia: Bogdan Tudor Pelerin, la Teatrul Anton Pann, Râmnicu-Vâlcea (2009-2010).

[Anca Bejenaru](#)

Încă din primii ani ai carierei artistice, începând cu anul 1979, ați putut să o vedeți și să-i apreciați talentul în spectacole importante ale Teatrului *Nottara*, dintre care amintim: *Trăsura la scară* de Mihai Ispirescu, regia: Dan Micu (1983), *Cum vă place* de W. Shakespeare, în regia aceluiași Dan Micu (1985), *Concurs de împrejurări* de Adrian Dohotaru, regia: Nicolae Scarlat (1986), *Într-o dimineață* de Mihai Ispirescu, regia: Dan Micu (1988), *Henric al IV-lea* de Luigi Pirandello, regia: Dominic Dembinski (1990), *Ospățul lui Balthazar* de Benjamin Fundoianu, regia: Alexandru Dabija (1991), *Revizorul* de N.V. Gogol, regia: Mircea Cornișteanu (1995), *Orfanul Zhao* de Ji Jun Xiang, regia: Alexandru Dabija (1998), *Sărbători fericite* de Jean Poiret, regia: Petre Bokor (2002).

Absolventă în 1978 a Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică, la clasa profesorilor Octavian Cotescu și Ovidiu Schumacher, Anca Bejenaru s-a impus în fața publicului prin jocul discret nuanțat, neastâmpărul și jovialitatea ce s-au *distilat* în pasiune nedisimulată, în tandrețe învăluitoare. Cuceritoare prin seninul din privire, atenuând cu inteligență tonul *larmoyant* al trăirilor, nu de puține ori interpretarea Ancăi Bejenaru susține inspirat procesul de înțelegere a frământărilor personajului printr-o discretă și lejeră exteriorizare a trăirilor, fără contorsionări și efecte vocale *fortissimo*...

În prezent o mai puteți vedea jucând la Teatrul *Nottara* în *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, regia. Diana Lupescu și *Iubirea la oameni* de Dmitri Bogoslavki, regia: Evghenia Bercovici.

Raluca Jugănarul Grosu a absolvit Universitatea Hyperion, Facultatea de Actorie, clasa profesorilor Catrinel Dumitrescu și Emil Hossu.

Actrița are însușirea rară de a se topi, de a dispărea în lăuntru personajelor sale. Nimic din forța personalității sale artistice nu iese la iveală; ea pare să-și contemple personajul de undeva, din culise, după ce l-a închipuit de fiecare dată cu altă ținută, cu alt mers, cu alte gesturi, cu altă rostire și, firesc, Raluca își compune fiecare creație scenică pornind de la datele personajului către însușirile proprii.

În stagiunea curentă joacă și în alte spectacolele ale Teatrului *Nottara*: *Iubirea la oameni* de Dmitri Bogoslavki, regia: Evghenia Bercovici (2017); *Călătoria* după scrierile lui Constantin Abăluță, regia: Gavriil Pinte (2015); *Familie de artiști* de K. Kostzer și A. Arias, regia: Alexander Hausvater (2015); *Provocări inocente / O poveste foarte simplă* de Maria Lado, regia: Ljupcho Gyorgievski (2016); *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, regia: Diana Lupescu (2011); *Aniversarea* de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, regia: Vlad Massaci (2009).

Pe alte scene a interpretat rolurile: *Madeleine – Părinții teribili* de Jean Cocteau, regia: Diana Lupescu, Teatrul George Ciprian, Buzău (2012); *Julieta – I Capuleti e i Montecchi*, regia: Anda Tăbăcaru, Opera Națională București (2012); *Venețiana albă – Orfeu și Euridice*, variațiuni pe teme de Gluck, regia: Alexandru Darie, Teatrul *Bulandra* (2008).

Laura Anghel este absolventă a Secției de Actorie a Facultății de Teatru din cadrul Universității Hyperion, clasa prof. univ. Grigore Gonța, promoția 1995, fiind licențiată în 2001 la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică *I.L. Caragiale*.

La Teatru *Nottara* a jucat în spectacolele *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, regia: Diana Lupescu (2013), *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht, regia: Diana

Lupescu (2009), *Pădurea* de A.N. Ostrovski, regia: Tudor Mărăscu (2006), *Miresele căpitanului*, regia: Petre Bokor (2003), *Vino la pod, iubita mea*, regia: Alexandru Repan (2000).

A lucrat și cu regizorii Alexandru Jitea (*Feisbuc* de Diana Iarca, 2013), Alexandru Dabija (*Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, 1996), Mihai Măniuțiu (*Antigona* de Seneca, 1996) și Ioan Mircioagă (*Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian, 1995).

Marina Palii este studentă în anul trei la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale din București (2014-2017), Secția Actorie de teatru și film (la clasa prof. Florin Zamfirescu). A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, specializarea Filologie (polonă – franceză), la Universitatea București (2011-2014). A colaborat la adaptarea piesei *Platonov* de A.P.Cehov, în regia lui Alexandru Dabija, la Sibiu (2012), a tradus piesa *Dureri Fantomă* de Vasili Sigarev, în regia lui Bogdan Budeș (2015). Dragostea pentru teatru a început la Sibiu, încă din liceu, când a colaborat în cadrul Festivalului Internațional de Teatru din Sibiu în calitate de voluntar și translator (2009- 2012). Rolul Catherine din « 8 femei » de Robert Thomas, în regia lui Andreas Merz- Raykov, este debutul ei pe scena unui teatru profesionist, după ce a participat în vara anului 2016 la Laboratorul de teatru DENS, organizat de Teatrul *Nottara*.

Imagini din spectacol și programarea reprezentațiilor: www.nottara.ro

Persoană de contact:

Paula Varga

Marketing și Comunicare

Teatrul Nottara

e-mail: paula.varga@nottara.ro

marketing@nottara.ro